

STELLA TACK

NOČNÍ PARTIE



BOJUJ O SVÉ SRDCE

ROMÁN

NOČNÍ PARTIE

BOJUJ O SVÉ SRDCE

© 2020 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Čeřenová, 2024

Cover © Marie Graßhoff, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4932-4 (pdf)

STELLA TACK

NOČNÍ PARTIE

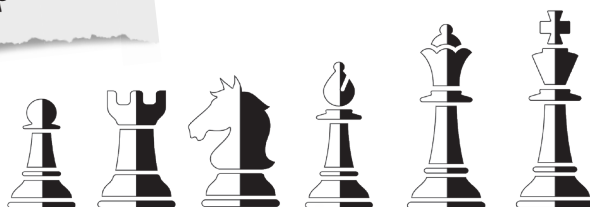
BOJ O SVÉ SRDCE

2. DÍL

přeložila Jana Čerenová



VŠEM, KDO SE SLZAMI V OČÍCH NEZTRÁCEJÍ ODVAHU.



PŘEHLED FIGUREK

32 FIGUREK CELKEM

16 ČERNÝCH

1 KRÁL – 1 DÁMA – 2 STŘELCI – 2 VĚŽE – 2 JEZDCI – 8 PĚŠÁKŮ

16 BÍLÝCH

1 KRÁL – 1 DÁMA – 2 STŘELCI – 2 VĚŽE – 2 JEZDCI – 8 PĚŠÁKŮ

33. FIGURKA

SLUŽEBNÍK – BLÍŽE NEOBJASNĚNÁ MOŽNOST

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 4

PADLÍ HRÁČI

ČERNÍ

† Keith – střelec
† Page – jezdec
† Amber – věž
† Cloud – pěšák

BÍLÍ

† Nixon – věž
† Lark – pěšák
† Hazel – pěšák
† neznámý – pěšák



DÁMA

ZNAKY A SCHOPNOSTI

DÁMA JE VEDLE KRÁLE NEJSILNĚJŠÍ FIGURKOU. MÁ MIMOŘÁDNĚ ROZVINUTÉ REFLEXY. VYTVÁŘÍ VLASTNÍ JED NARUŠUJÍCÍ VĚDOMÍ I PŘÍSLUŠNÝ PROTIJED. V NIŽŠÍCH DÁVKÁCH JED NAVOZUJE HOREČKU, ZIMNICI, HALUCINACE ČI KOMATÓZNÍ STAVY. PŘI VYSOKÉ DÁVCE POPRASKAJÍ OBĚTI PLICNÍ SKLÍPKY A NÁSLEDUJE SMRT.

IZOLDIN ČOKOLÁDOVÝ KOLÁČEK

Příklady:

- | | |
|-------------------------------------|---------------|
| 6 lžic mouky | 3 lžice kakaa |
| ¼ lžičky kypřicího prášku do pečiva | 2 lžice cukru |
| špetka soli | 6 lžic mléka |
| 3 lžice neutrálního jedlého oleje | |
| 1 lžice oříškovo-nugátového krému | |

Příprava:

mouku smísenou s kakaem, kypřicím práškem do pečiva, cukrem a solí vložte do hrníčku a promíchejte ji s mlékem, olejem a oříškovo-nugátovým krémem. Hrnek dejte do mikrovlnné trouby, nastavte ji asi na 600 wattů a nechte péct 25 minut. Podává se za tepla.

PODLE PŘÍRUČKY
PRO HRÁČE, STR. 16,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE
O FIGURKÁCH
A JEJICH
SCHOPNOSTECH



JACKU,
Prosím
odpusť mi...

KRÁL

ZNAKY A SCHOPNOSTI

ČERNÝ KRÁL: UMÍ ZAKLÍNAT. TATO SCHOPNOST JE MIMOŘÁDNĚ NEBEZPEČNÁ A NEKONTROLOVATELNÁ. KROMĚ TOHO DISPONUJE MENŠÍMI MAGICKÝMI SCHOPNOSTMI, DÍKY NIMŽ MŮŽE VYTVÁŘET ILUZE.

BÍLÝ KRÁL: UMÍ MANIPULOVAT VJEMY A MYŠLENKAMI. KROMĚ TOHO DISPONUJE MENŠÍMI MAGICKÝMI SCHOPNOSTMI, DÍKY NIMŽ MŮŽE VYTVÁŘET ILUZE.

KRÁLE LZE VYŘADIT ZE HRY JEDINĚ BODNUTÍM PŘÍMO DO SRDCE NEBO JINÝM SILNÝM PORANĚNÍM SRDCE. TEPRVE KDYŽ SRDCE JEDNOHO Z KRÁLŮ PŘESTANE BÍT, BYL ZAHRÁN ŠACHMAT A HRA KONČÍ.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 17,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE O FIGURKÁCH A JEJICH SCHOPNOSTECH



PĚŠÁCI

ZNAKY A SCHOPNOSTI

PĚŠÁCI SE VYZNAČUJÍ JEN MENŠÍMI SCHOPNOSTMI. MIMO JINÉ MOHOU MÍT LEPŠÍ ZRAK, ČICH NEBO SLUCH, RYCHLEJI SE POHYBOVAT, ČÍST MYŠLENKY, LEVITOVAT, BÝT NEVIDITELNÍ ČI FYZICKY SILNĚJŠÍ, POPŘ. MAJÍ K DISPOZICI VÝRAZNÉ SEBEUZDRAVOVACÍ SCHOPNOSTI ATD.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 12,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE O FIGURKÁCH A JEJICH SCHOPNOSTECH

Grave: sebeuzdravování

Lark: neviditelnost

Flora: rozpoznávání lží

Sol: našeptávání lží

... musím teprve zjistit, co umí ostatní hráči...

Jsou všichni
supersilní?
→ zeptat se Jacka
Odpočívej v pokoji,
Keith :(:



STŘELCI

ZNAKY A SCHOPNOSTI

STŘELCI SE DAJÍ PŘIROVNAT K ELITNÍM VOJÁKŮM. JSOU FYZICKY SILNÍ, RYCHLÍ, TAKŘKA NESLYŠITELNÍ A PATŘÍ K NEJAKTIVNĚJŠÍM BOJOVNÍKŮM VE HŘE.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 14,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE O FIGURKÁCH A JEJICH SCHOPNOSTECH



JEZDCI

ZNAKY A SCHOPNOSTI

JEZDCI UMÍ SKÁKAT VELMI VYSOKO A Z VÝŠKY VĚTŠINOU TAKÉ OPERUJÍ. JEJICH VÝRAZNĚ ROZVINUTÝMI SCHOPNOSTMI JSOU PŘESNOST, NOČNÍ VIDĚNÍ, KLID A SOUSTŘEDĚNÍ. STŘEŽÍ HERNÍ POLE A ÚTOČÍ ZE ZÁLOHY.

JEZDCI SPOLUPRACUJÍ VE DVOJICÍCH.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 13,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE O FIGURKÁCH A JEJICH SCHOPNOSTECH

St. Burrington:
Hawkins

Chesterfield:
Ebony a Ivory
(dvojčata Hitačiové)

umí Ebony normálně mluvit?



Dosud
neznámý hráč:
DAGGER
(bílý havran)

ZNAKY A SCHOPNOSTI

VĚŽE MAJÍ SILNĚ VYVINUTÝ ZRAK, SLUCH A ČICH A JEN MALOU
POTŘEBU SPÁNKU. NAVÍC DOVEDOU MĚNIT SVOU PODOBU.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 15,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE O FIGURKÁCH A JEJICH SCHOPNOSTECH

Služebník si volí barvu.
Služebník si volí figurku.
Rozhodnutí ukončí hru.

SLUŽEBNÍK

ZNAKY A SCHOPNOSTI

POVĚSTI PRAVÍ, ŽE SLUŽEBNÍK SE MŮŽE UPLATŇOVAT RŮZNÝMI ZPŮSOBY. MŮŽE NAHRADIT LIBOVOLNOU FIGURKU NA KTERÉKOLIV STRANĚ. MIMO TO KOLUJE ZVĚST, ŽE MŮŽE VRACET DO HRY PADLÉ FIGURKY. PODLE JINÉ VERZE SLUŽEBNÍK EXISTUJE, ABY SLOUŽIL JEDNOMU Z KRÁLŮ. DALŠÍ TEORIE UVÁDÍ, ŽE JE NEZBYTNÝ KE ZLOMENÍ KLETBY, K TOMU VŠAK NEJSOU K DISPOZICI ŽÁDNÉ PODROBNĚJŠÍ INFORMACE.

ŽÁDNOU Z TĚCHTO POVĚSTÍ SE ZATÍM NEPODAŘILO POTVRDIT ANI VYVRÁTIT. NENÍ ANI ZNÁMO, ZDA MÁ SLUŽEBNÍK NĚJAKÉ POZNÁVACÍ ZNAMENÍ.

JEDINOU ZMÍNKU VIZ NA STR. 30, ODSTAVEC F.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 18,
ZÁKLADNÍ ÚDAJE O FIGURKÁCH A JEJICH SCHOPNOSTECH



PŘEHLED PRAVIDEL HRY

HRA ZAČÍNÁ, JAKMILE OBA KRÁLOVÉ DOVRŠÍ OSMNÁCT LET A VŠECH
ŠESTNÁCT FIGUREK NA OBOU STRANÁCH SE NACHÁZÍ NA HERNÍM POLI.

BĚHEM HRY NEMŮŽE ŽÁDNÝ Z HRÁČŮ HERNÍ POLE OPUSTIT.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 23

Hraj
o svůj
osud

STRANA, KTERÁ JE PRÁVĚ NA ŘADĚ, MÁ 24 HODIN NA TO, ABY ZAHRÁLA JEDEN NEBO VÍCE TAHŮ. PO UPLYNUTÍ TÉTO DOBY SE STRANY VYSTŘÍDAJÍ.

HERNÍ TAHY SE PROVÁDĚJÍ PODLE POKYNŮ PŘÍSLUŠNÉHO KRÁLE.
KRÁLOVY POKYNY JE NUTNÉ BEZVÝHRADNĚ PLNIT.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 48

ABY BYLA FIGURKA VYŘAZENA ZE HRY, MUSÍ JI PROTIVNÍKOVA FIGURKA ZRANIT TAK, ABY HERNÍ POLE SKROPILA JEJÍ KREV. TAKTO ZRANĚNÝ HRÁČ NÁSLEDNĚ ZKAMENÍ.

DOBA TRVÁNÍ HRY NENÍ STANOVENA. POKUD VŠAK KRÁLOVÉ ODMÍTÁJÍ HRÁT NEBO HRU ZÁMĚRNĚ ODKLÁDAJÍ, KLETBA SE POSTARÁ O TO, ABY SE VE HŘE POKRAČOVALO. MOŽNÝMI DŮSLEDKY TAKOVÉHO JEDNÁNÍ JSOU PRO KRÁLE PORUCHY SPÁNKU, BOLESTI, ŠÍLENSTVÍ, HALUCINACE, ZÁCHVATY VZTEKU, NEMOC ATD.

POUZE KRÁL MŮŽE OBĚTOVAT I HRÁČE Z VLASTNÍCH ŘAD.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 77

JE-LI JEDEN Z KRÁLŮ VÁŽNĚ RANĚN, BYL ZAHRÁN ŠACH A HRA SE
PŘERUŠUJE, DOKUD SE KRÁL NEZOTAVÍ.

V TÉTO FÁZI HRY POZBÝVAJÍ VŠICHNI HRÁČI SVÝCH SCHOPNOSTÍ.

HRA KONČÍ VE CHVÍLI, KDY SRDCE JEDNOHO Z KRÁLŮ PŘESTANE BÍT.

PODLE PŘÍRUČKY PRO HRÁČE, STR. 213



Bojuj o své srdce

KAPITOLA 1

„Alice,“ uslyšela jsem Jacksonovo volání z druhé strany cihlové zdi. „Vrať se!“

Zacpala jsem si uši a vyběhla jsem.

„Prosím!“

Zrychlila jsem, a přestože jsem na cestu přes slzy skoro neviděla, nezastavila jsem se. Ani jednou jedinkrát.

S usedavým vzlykotem jsem se vydala po úzké pěšině. Slunce pražilo s takovou silou, že mi slzy takřka ihned osychaly a musely si razit stále nové cestičky. Do obličeje mě šlehaly větve. Šlapala jsem po ostrých kamenech a větvičkách a nejspíš mi už tekla krev, ale já se nemohla zastavit ani zpomalit. Vedle mě se táhla ta proklatá červená zeď, za níž mě sledoval Jackson. Do morku kostí jsem cítila jeho přítomnost a slyšela, jak mě v naprostém zoufalství volá.

Prudce jsem uhnula z pěšiny a zabočila ostře vlevo. Předemnou se objevil příkrý sráz. Nedala jsem se však jeho strmostí odradit a rovnou se po něm pustila dolů – musela jsem pryč od zdi.

Pryč od Jacksona.

Alice, nenechávej nás na holičkách!

V hlavě jsem uslyšela jeho hlas připomínající řev vyděšeného zvířete a klopýtla jsem. S rozklepanými koleny jsem se opřela o nějakou větev. Bez ohlížení jsem jenom zamumlala: „Já se vrátím. Slibuju!“

Alice! Prosím!

Běžela jsem dál. Do bosých chodidel, která jsem beztak měla už dávno rozedřená, mě bodala hrbolatá země a jedlové jehličí. Ve svahu mi podjely nohy a jen taktak jsem se stačila zachytit o převislou větev. Cesta klesala téměř svisle, takže jsem po ní musela v podstatě slézat. Jeden chybný krok, a srazím si vaz. Námahou mi chrčelo v plicích. Přelezla jsem přes ostrou hranu skalního útvaru a hluboko pod sebou jsem uviděla, že stromy řídnou a svah končí u silnice. Asfaltové silnice, která snad vede přímo do Foxcroftu.

„Díkybohu.“ Roztřeseně jsem uchopila další větev, vykročila a v tom okamžiku jsem ucítila, jak mi ujíždí nohy. „Krucil!“

Sevřela jsem větev pevněji, jenže ta znenadání rupla a já ztratila oporu. Vymrštilo mě to tak, že jsem ztratila půdu pod nohama. Ještě jsem stačila máchnout rukama a pokusila se něčeho chytit, ale hned nato už jsem se řítila dolů. Zatínala jsem prsty do hlíny, avšak zemská přitažlivost se mi jen vysmála a srážela mě dál. S přimhouřenýma očima jsem sledovala svůj ničím nebrzděný pád. Svět se se mnou točil a já se nezadržitelně koulela dolů, do kůže se mi zarývaly kameny a silná rána do spánku mě málem připravila o vědomí, až jsem začala dávit. Hned vzápětí jsem tvrdě přistála na zemi. Ta bolest! Úplně všechno mě bolelo.

„Auvajs!“

Mrkáním jsem se snažila zbavit hlíny, která mě štípala v očích. Přesto jsem nad sebou zahlédla modré nebe, odkud do mě stále ještě pražilo slunce. Cikády tu hlasitě koncertovaly – na rozdíl od herního pole, kde panovalo mnohem větší ticho, jako by se mu i hmyz vyhýbal.

Nebyla jsem si jistá, jak dlouho jsem na rozpáleném betonu ležela. Prostě jsem se jen pokoušela neupadnout do mdlob a zápasila s nutkavým pocitem na zvracení – tak či onak jsem v žaludku stejně už nic neměla. Po nějaké době nevolnost polevila alespoň do té míry, že jsem si troufla posadit se a opatrně se rozhlédnout.

Skončila jsem ve zpevněném příkopu u rychlostní silnice. Nade mnou se zlověstně vypínala lesní stráž, za níž se rozkládalo herní pole.

Les působil ponuře a vrhal tak dlouhé stíny, že jsem si okolního hemžení povšimla až ve chvíli, kdy mi dlouhé, třaslavé pavoučí nožky začaly rejdit po kůži.

Trhla jsem sebou a bleskurychle jsem kletbonoše sklepla. Na kůži mi po něm zbyla mazlavá, černá šmouha. Možná to byla krev, anebo taky něco docela jiného. Neměla jsem však čas na to, abych věc prozkoumala blíže, neboť jsem koutkem oka zahlédla, jak se na mě z hlubokých stínů hrnou další – ne jeden, ale rovnou stovky. Kutáleli se ke mně dolů a vydávali přitom zuřivě cvrkavé zvuky, z nichž se mi rázem naježily chloupky za krkem. Připadalo mi, jako by se celá země přede mnou dala do pohybu. Kletbonoši vyplouvali ze stínů, spouštěli se ze stromů nebo vylézali přímo ze země, jako by temnota chrlila samu sebe ven. A ty zvuky, které při tom vyluzovali...

Žily mi zaplavoval ledový adrenalin, a přestože jsem byla na pokraji sil, vydrápala jsem se na roztřesené nohy. Ztěžka jsem vyrážela dech z plic a všechno mě bolelo. Nejspíš jsem i vzlykala, ale aspoň pro tuhle chvíli jsem si zakázala se zhroutit.

Celá rozklepaná jsem se vyškrábala ke krajnici. Cvakavé, cvrkivé zvuky kletbonošů se stále přibližovaly a já ucítila, jak se mi první zuřiví jedinci sápoú na záda.

Se supěním jsem si jednoho smetla z tváře, když vtom vzduch protal burácivý řev. Jako lovná zvěř jsem prudce zvedla hlavu a zahlédla příjíždějící auto. Opravdové auto... ve kterém seděl normální člověk.

„Za... zastavte! Stát! Prosím zastavte!“ řvala jsem z plna hrdla a mávala oběma rukama.

Auto – stříbrné volvo – však neochvějně jelo dál.

„Ne, ne, prosím ne! Prosím zastavte!“ křičela jsem a vyskočila na silnici.

Nutno přiznat, že to nebyl úplně nejlepší nápad. Jenomže ve mně pumpoval adrenalin, všechno mě bolelo a za mnou se hnál přívál kletbonošů. A pak, jak jsem tam tak stála uprostřed vozovky a zoufale mávala rukama, se to stalo.

Téměř mi připadalo, jako by mi duše na chvíličku vyklouzla z těla ven a na celou scénu shlížela shora. Viděla jsem přijíždět auto. Slyšela jsem kvílení pneumatik, protože řidič nestihl včas zabrzdit, a pozorovala, jak mé měkké tělo naráží do tvrdé karosérie. S hlasitým křupnutím, které mi zarezovalo v celém těle, se mi zpřelámala žebra. Šok mě vrátil zpátky do těla – jako by moje duše vyletěla ven na natažené gumě a teď ji to vystřelilo zpátky. Ucítla jsem, jak mě síla nárazu nadzvedla a vymrštila přes auto. Něco – asi žebro – mi muselo prorazit plíce, neboť jsem se na jednu nemohla nadechnout. Celý svět se se mnou zatočil. Hlavou jsem udeřila do čelního skla a nervy mi drásalo skřípění brzd a zápach pálicích se pneumatik. Sklo se roztříštilo a já se překulila přes střechu a dopadla na rozpálený asfalt.

Zaslechla jsem něčí křik, převalila se a vyplivla na silnici rudý cákanec. Krev. Svět se pozvolna nořil do tmavě rudého odstínu krve. Pak všechno potmělo.

A vzápětí se všude rozlila černota.

KAPITOLA 2

Další, co jsem byla s to vnímat, bylo nepříjemné bodové světlo.

Prudce se mi stáhly zornice a lebkou mi projela ostrá bolest.

„Au!“ Škubla jsem sebou.

„Zornice reagují normálně, pulz také v normálu. Můžete se uklidnit, hoši. Odted' si ji беру na starost já,“ zašveholil čísi hlas.

Světlo mi zmizelo z očí. Zamžourala jsem a zírala na poněkud rozmazaný, nažloutlý strop. Zdálo se, jako by se celý můj svět ponořil do sépiových tónů. Navzdory příšerně drsnému jazyku jsem polkla.

„Á, ty jsi vzhůru. Můžeš mi říct, jak se jmenuješ?“

Připlížila se postava a sklonila se nade mnou. Pronikavé světlo nad námi zablikalo. Jednou, dvakrát.

Uviděla jsem, že se na mě usmívá zdravotní sestra. Měla na sobě poněkud staromódní růžovou halenu a blondaté vlasy si upravila do účesu, který vypadal, že ho nosí už od sedmdesátých let.

„Děvče? Slyšíš mě?“ znovu na mě promluvila a zešíroka se usmála. Její hlas mi zněl v uších zkresleně, jako by mluvila krapet zpomaleně.

Civěla jsem na ni. Připomínala mi Barbie, což mohla způsobovat i řada neuvěřitelně rovných, bílých zubů v jejím zářivém úsměvu.

Přinutila jsem svůj zdrsňelý jazyk, aby se konečně pohnul. „Alice... Jsem Alice Saltová.“

„Víš, co se ti stalo, Alice?“

„Přejelo mě auto?“

„Správně,“ zašvitořila, jako bych právě zodpověděla vítěznou otázku v soutěžním pořadu Riskuj!, a naprosto vážně mě poplácala po tváři. Prsty měla nepříjemně studené.

„Kde... kde to jsem?“ zeptala jsem se skuhravě, zatímco jsem se se zběsile bušícím srdcem rozhlížela. To světlo muselo být vadné, protože pořád poblikávalo. Sice jsem netrpěla klaustrofobií, nicméně mi připadalo, jako by se špinavě zelenobílé stěny místnosti stále víc přibližovaly k sobě. Zasupěla jsem.

„Jsme v nemocnici Foxcroft Memorial,“ objasnila mi přátelsky sestřička. „Jsi tady v dobrých rukou. Sanitáři mi tě právě předali. Hned tě ale také ukážeme našemu milému panu doktorovi, ano?“

„N...“ chtěla jsem odporovat, ale to už sestra tlačila lehátko, na něž mě nejspíš přendali sanitáři, ven ze dveří.

Obklopovaly nás samé bílé chodby. Sestřiččiny kroky se odrážely od podlahy.

Klap.

Klap.

Klap.

S napjatými šíjovými svaly jsem se pokoušela posadit.

„Nonono, jen pěkně zůstaň ležet, zlatíčko.“ S pozoruhodnou silou mě přimáčkla zpátky na lehátko.

„Ne, prosím, pusťte mě. Jsem v pořádku. Není to nic vážného,“ zamumlala jsem a znovu se pokusila zvednout.

Jenže buď byla moje zranění těžší, než jsem si myslela, anebo mi něco píchli, poněvadž se mi akorát podařilo zdvihnout hlavu, než mě přepadlo prudké nutkání na zvracení. Dávila jsem nasucho. Sestřička na mě shlížela s děsivým úsměvem plastové panenky Barbie.

„Nono... Není se čeho obávat, dítě,“ pokoušela se mě uklidnit, zatímco jsem v návalu paniky zatínala prsty do lehátka.

„Nechte mě jít!“ vypravila jsem ze sebe.

Zatržené nehty mě bolestivě pálily, já však nepovolovala.

„Pan doktor se jen podívá na tvoje zranění, a než se naděješ, budeš zase zpátky doma.“

Slovo *doma* pronesla takovým způsobem, až jsem se otrásla. Ještě než mě ale stačila definitivně zachvátit panika, mě sestřička zavezla do ordinace.

Pohledem jsem přelétla místnost. Všechno tu vypadalo normálně. Ve vzduchu se vznášel těžký, sterilní zápach dezinfekce a na kolečkové židli seděl lékař středního věku, který si právě lisoval v nějakém spisu a poté s úsměvem vzhlédl. Jeho vlasy, přecházející mezi bílými až stříbřitými odstíny, byly pečlivě vyčesané z obličeje. V očích mu svítila světlá modř.

„Dobrý den, tak kohopak to tu máme?“ otázal se neuvěřitelně příjemným barytonem.

„Nervózní pacientku, dr. Nighte,“ pronesla sestřička pobaveně.

Dr. Night se usmál, až mu kolem očí naběhly vějířky jemných vrásek. „To vypadá, že máš za sebou perný den,“ zkonstatoval, když mě sestra dovezla až k němu.

Polkla jsem a potlačila nutkání se zděšeně ohlédnout. Nebyl žádný důvod k panice. Byla jsem v nemocnici, kde se o mě starají milí lidé. Přesto mi dál neklidně bušilo srdce a zatvrzele mi zvonilo v uších.

„To teda mám,“ přitakala jsem tiše, neboť dr. Night se na mě díval, jako by očekával odpověď.

Doktor udělal krok mým směrem a mně se v těle okamžitě napjal každý sval. Ucukla jsem před ním tak rychle, že jsem málem žuchla z lehátka.

Udiveně zvedl ruce. „Chci ti jen pomoci, aby ses zvedla.“

Jeho hlas byl teplý a měkký jako máslo. Přesto mi pulz dál vystřeloval do závratných výšin. Upřela jsem pohled na lehátko a potom na dr. Nighta a sestřičku, která byla čímisi zaneprázdněná u jedné z lékových skříní.

„Chtěla bych to zkusit sama,“ oznámila jsem mu.

Dr. Night přikývl. „Tak se tedy prosím pomalu posaď.“

Nicméně už při prvním pokusu mi zničehonic ochably svaly a já se, zalitá studeným potem, svalila zpátky. Hučelo mi v uších a mžourala jsem na strop, který se mi stále lehce rozmazával před očima.

Dr. Night mě začal prohmatávat. „Bolí to?“

„Trochu.“ Měl studené ruce, ne však nepříjemně.

„A tady?“

Zakroutila jsem hlavou.

„Hm-m...“ pobrukoval si lékař.

„Hm-m je dobře, nebo špatně?“ otázala jsem se malátně.

„Hm-m...“ ozvalo se jen znovu. „Tak tedy, i když vypadáš dost potlučeně, zdá se, že zranění jsou převážně čistě povrchová. Zvra-cela jsi?“

Přikývla jsem.

„Nelze tedy vyloučit otřes mozku. Kromě toho máš ještě něja-ké pohmožděniny a odřenininy. Kde jsi k tomu všemu přišla, Alice?“ vyzvídal a provrtával mě očima. Ačkoliv měl přátelsky znějící hlas a shlížel na mě s dobrotivým výrazem, strachy se mi po zádech řinul pot.

Nemocnice Foxcroft Memorial byla od lesa vzdálená jen asi dva kilometry. Byla jsem tedy příliš blízko hernímu poli, kletbě prakticky pod nosem. Musela jsem pryč. A to urychleně.

„Šla jsem na výlet a přejelo mě auto,“ prohlásila jsem vyhybavě a uviděla, jak doktorovi poklesly koutky úst.

„Na výletě tě přejelo auto? Ve školní uniformě a bez bot?“ za-přemítal nevěřicně.

Ouha.

„Očividně nejsem moc dobrá turistka,“ odvětila jsem suše.

Civěli jsme na sebe. Dr. Night si nakonec povzdechl, sedl si zpět ke svému stolu a něco si zapsal do poznámek.

„Uděláme ti rentgen a pak tě vezmeme na pokoj, Alice. Rád bych si tě tu nechal pár nocí na pozorování.“

„Ne, díky... já... ehm...“ Horečnatě jsem hledala nějakou výmluvu. „Nemám zdravotní pojištění,“ namítla jsem a napjatě zatajila dech.

Dr. Night však jen pokývl. „Buď bez starosti, Foxcroft je maloměsto, my si tady pomáháme. Tvoje zdraví je přednější.“

Cože? Ne!

Mrkl na mě a vstal tak, že se židle rozjela a narazila kolečky do bílé šuplíkové skříňky. Zvuk nárazu byl hlasitý, dunivý a poněkud zvláštní. Zamžourala jsem a přišla si přitom nějak zpomaleně. Jako ve snu. Jako bych tady úplně nebyla. Neblahý pocit v mém břiše stále sílil, takže jsem se raději na zkoušku nenápadně štípla. Paží mi projela ostrá, pronikavá bolest a místo na kůži zrudlo, já se však neprobudila. Pořád jsem byla tady. Stále to tu bylo cítit dezinfekcí a do očí mě bodalo ostré světlo.

Nicméně ten pocit neskutečnosti nadále přetrvával jako lehká bolest hlavy – v týle mi tepalo jako ve druhém srdci. Něco tu nehrálo.

Když za sebou lékař zavřel dveře, rozčarovane jsem zavřela oči. Jak jen mohl můj útěk začít tak katastrofálně? Další kroky budu muset uvážit pečlivěji. Jak pláchnu, aby... Trhla jsem sebou, když mě něco bodlo do paže. Bylo to jen krátké bodnutí, avšak pocit, který se mi následně rozlil v žilách, byl studivý jako led. Šokovaně jsem vyvalila oči a zírala do obličeje děsivé sestřičky, která na mě shlížela s blaženým úsměvem.

„Promiň, bolelo to?“ zeptala se a vytáhla mi injekční stříkačku z ruky.

Chtěla jsem se jí vyškubnout, ovšem tělo mi zachvátil chlad s takovou urputností, že mě dokonce bolelo jen ohnout prsty.

„Co... jste mi to dala?“ zaskuhrala jsem.

Ošetřovatelka naklonila hlavu na stranu a její pohyb působil poněkud prkenně. „Jen slabý uklidňující prostředek, abys nám třeba zase nefrnkla. To přece nechceme? Ne, to rozhodně nechceme. Někdo by si o tebe mohl dělat starosti.“

„Nemůžete mi přece něco takového píchnout proti mojí vůli,“ vyhrkla jsem. A pak jsem to uviděla znovu. Zvláštní výraz v jejích očích. Nebylo to žádné zajiskření, ale spíš naprostá nepřítomnost... čehokoliv. Jakékoliv známky světla. Její zornice působily strnule jako dva knoflíky a v neonovém osvětlení jí nepřirozeně zářil panenkovitý obličej.

Za krkem se mi naježily chloupky. Všechny do jednoho.

Zatímco mi po páteři lechtavě stékala kapka potu, neklidný pocit, že tu něco ani trochu nehraje, ve mně přerostl ve výslovnou paniku.

„Já chci pryč,“ zaskučela jsem, jenže jsem si zároveň všimla, že už nemůžu pohnout prsty.

Srdce mi vynechalo, zašelestilo a rozběhlo se úprkem. Hučení v uších se mi rozléhalo lebkou jako údery zvonu.

Sestřička na mě soucitně pohlédla. „Ty tady zůstaneš, Alice,“ řekla rozhodně, zvedla ruku a shrnula mi z čela pramen vlasů. Její dotek mi přišel zvláštní. Jako by na mě sahala přes vrstvu vaty. Upírala jsem oči na ženu před sebou a uviděla, jak se kolem její postavy soustředí hra světél a stínů a oči má propadlé tak hluboko do jamek, že jsem dokázala zachytit už jen úsměv jemně jí rozevírající rty.

„Byla jsem nedbalá. Moje chyba. Letos jsem počítala s lecčím, jen ne s tebou. To mi dost nepěkně zamíchalo kartami, ale neboj... Já se postarám o každou ze svých figurek a i pro tebe najdu místo.“

„Pusťte mě odsud, nebo budu křičet,“ zašeptala jsem chraplavě. Zaťala jsem svaly a kousla se do jazyka, až jsem na něm ucítila krev.

S každým jejím slovem mi byla stále větší zima. Když jsem vydechla, před ústy se mi vznášely obláčky vlastního dechu.

„Kdo jste?“ zeptala jsem se roztřeseně.

Usmála se. Koutky úst se jí roztáhly tak, jak bylo pro lidskou tvář sotva únosné. Kůže se jí napínala na kostech a zdálo se, že jí do strnulých zornic vjel pohyb. Rozvětvené cévky se v nich rozšířily, až to vypadalo, že vše pohltí černota.

„Vy nejste zdravotní sestra,“ sama jsem si odpověděla na svou otázku.

„Ne, to skutečně nejsem, Alice Saltová. Asi tak jako ty nejsi normální člověk, že?“ přisvědčila mi.

„Co ode mě chcete? Spolupracujete s kletbou?“ zeptala jsem se. Už jsem se ani nemohla třást.

„Co prosím? Já s nikým nespolupracuji, zlatíčko. Já jsem stejně jako ty samostatný hráč.“ Narovнала si čepeček.

Lampa nad ní začala zběsile poblikávat.

Světlo.

Tma.

Světlo.

Tma.

Musím odsud pryč! Jenže to bych musela být schopná pohybu.

„Kdo... co jste?“ zajíkla jsem se.

„Právě teď?“ Zvedla ruku, zavrtěla prsty jako loutkovodička tahající za provázky a pozorovala je, jako by byla fascinovaná sama sebou. „Hráčka číslo 68. Jmenovala se Cinnamon. Byla bílý střelec. Chudinku nabodli na bajonet. Připomínalo to scénu z nějakého groteskního obrazu. Dodnes cítím její krev a slyším její výkřiky. Bylo to úchvatné.“

Vička se jí chvěla a třásla, zatímco se blaženě usmívala. Plna hrůzy jsem zírala na osobu před sebou, která po mě zašilhala a přejela si rukou po panenkovitém obličejí.

„Nelíbí se ti její tvář? A co třeba tahle?“

Zamrkala, tělem jí projel záchvěv a hned vzápětí stál přede mnou bledý, hezký mladík s dlouhými černými vlasy a smutným očima.

„Další hráč. Jmenoval se Benjamin T. St. Burrington. Svého času byl černým králem, ale uvnitř byl měkký, až příliš měkký. Bylo to hrůzné, jak jeho vláda skončila.“

Benjamin T. To jméno mi něco říkalo. Zírala jsem na mladíka, dokud se z hlubin mé paměti nevynořily jeho deníkové zápisky,

kteřé jsem kdysi četla. Při té vzpomínce mi na zádech naskočila husí kůže. Benjamin T. byl ten král, jenž odmítl hrát. Když můj protějšek postřehl, že mi to začíná docházet, domýšlivě se usmál a mlaskl.

„Vidím, že ti je náš milý Benjamin povědomý. Posloužil mi jako varování pro všechny budoucí krále. Když odmítl hrát, musela jsem ho potrestat. Měl znamenitou mysl. Zamotávala jsem mu ji noc co noc, s každým nádechem a výdechem, dokud se nezačal svíjet po zemi, nevyřval si duši z těla a nepovraždil svoje vlastní hráče. Té noci plameny rozzářily oblohu doruda a veškerý křik odezněl teprve v časných ranních hodinách. Trvalo to téměř rok, než si ptáci na onom místě opět troufli zpívat, a květiny tam až do dnešního dne kvetou krvavě rudě. Připomeň mi, abych tě tam provedla, až budeme zpátky na herním poli.“ Stvoření se opětovně zasmálo, zatímco mně po páteři přejížděla ledová hrůza. Musím se odsud dostat ven! Ven! Ven! Ven!

Světlo se nad námi znovu rozblíkalo. Stíny v koutech se prohlubovaly a zdálo se, že se i prodlužují. Zaškubalo mi v prstech. Otevřela jsem ústa, ale vyšlo z nich jen zaupění.

Bytost přede mnou na mě pomrkávala. „Líbí se ti víc než Cinnamon?“ zeptala se mírně.

Jen jsem zamžourala.

„Ne? Pak tedy něco víc povědomého?“

Osoba se otřásla a v tu ránu jí okolo překrásného výrazného obličejce splývaly v jemných kadeřích světlé vlasy. Pokožka bílá jak sníh, pohled klidný a chladný jako led. Přede mnou stál Vincent Chesterfield. Zvedl ruku a fascinovaně si ji prohlížel.

„Vincent je velmi poutavá postava, nemyslíš? Tak zlomená a rozervaná strachem, a přesto navenek tak nesnesitelně dokonalá. Bylo neuvěřitelně fascinující pozorovat vaši vzájemnou hru. Jak se pokoušel něco cítit, ale nakonec se přece jen rozhodl, že tě zlomí. Pověz mi, Alice, jaké to bylo mít na sobě jeho krev? Byla horká, když se ti řinula po prstech?“ Bytost na mě upírala dychtivý pohled.

„Co... j... Co jsi zač?“ vymáčkla jsem ze sebe.

Vincentův přelud si přede mnou podřepł a pohládl mě po vlasech. Měla jsem pocit, jako by se mě dotýkal nebožtík. Ucukla jsem, on mě však uchopil za bradu a otočil si mě obličejem k sobě, až mě ovanul jeho studený dech.

„Ty mě znáš, Alice Saltová, a já znám tebe,“ pošeptal a přejel mi palcem po třesoucím se rtu. Oklepala jsem se a pozorovala, jak se mu rozšiřují zornice. „Jsem každý hráč, každá prolitá kapka krve. Jsem země, na níž stojíš a na níž zemřeš. Jsem vzduch, který dýcháš. Jsem dědictví. Jsem...“

„... kletba,“ zašeptala jsem.

Usmál se ještě víc zešíroka. „Ano,“ vydechl. „Jsem kletba, ale jsem rovněž součástí vás všech. Jacksona, Vincenta, dvojčat, Regíny... A ty jim, Alice, chybíš. Hlavně Jackson chce, aby ses vrátila. Nebylo od tebe hezké, že jsi utekla.“

Stvoření se mě chystalo znovu dotknout. Navzdory protestům bolavých svalů se mi podařilo se přetočit, jenomže jsem přitom přepadla přes okraj lehátka a sletěla na zem. Náraz byl tvrdý, až mi zaprašťelo v žebrech a vyrazila jsem si dech. Musela jsem se držet, abych nevykřikla.

„Alice, co to zase tropíš?“

Bytost se opět vynořila nade mnou a vraštila čelo. Mezitím si stihla vrátit podobu zdravotní sestry. Nebo vlastně ne, tohle byla hráčka 68. Cinnamon. Zoufale jsem se pokoušela do stlačených plic natáhnout vzduch, zatímco jsem na ni bezmocně civěla.

„B... b... běž p... p... pryč!“ zapraskala jsem.

Kletba nakrabatila čelo. Černota se jí vyčila z očí a zavlnila se. Spleť cévek jí vystoupila z kůže a chvějivě se od ní oddělila. Vypadalo to jako... jako by jí z těla vylézaly pavoučí nožky.

„Co... co...?“

Chlad v žilách mě nemilosrdně stahoval stále víc dolů. Vytlačoval mi z plic i poslední zbytky vzduchu. Pokoušela jsem se nadechnout, zatímco se kletba otrásala a její tělo se pozvolna

rozplývalo. Kůže jí postupně tmavla a ven se z ní hrnulo stále víc kletbonošů.

„Snad sis vážně nemyslela, že mi můžeš utéct, malá Saltová?“

Přede mnou se teď chvěla a třásla kletba. Vypadalo to, že její tělo tvoří jen samí kletbonoši, kteří na mě upírali stovky očí. Zvedla ruku a kletbonoši se oddělili od jejích prstů, tlumeně dopadli na zem a okamžitě zamířili ke mně. Zírala jsem na ně. Bez-mocně. Nehnutě.

„Mně nikdo neunikne, Alice. Ani ty ne,“ pošeptala mi kletba tisíce hlasy, které však zněly jako jeden jediný.

Mezitím se zcela proměnila v útvar složený ze samých černých pavouků, připomínající lidskou podobu jen v matných, neurčitých obrysech.

Postava se potom zhroutila do sebe a v tu ránu se na mě vyřítily stovky kletbonošů. V návalu paniky jsem vykřikla, zatímco se pavouci valili dál a pohřbívali mě pod svými hemžícími se tělíčky.

„Kletbě nikdy neunikneš. *Krev krví se splácí, ten zákon je znám, nakonec zůstane každý sám.*“

Cvrkání a klapání znělo jako mluvený zpěv, jako hlas složený ze stovky jiných. Nechala jsem se strhnout jeho ozvěnou a zařvala jsem, rozkašlala se a celá se zkroutila.

Čirá hrůza ve mně prolomila cosi, co se stáhlo zpátky a hledalo bezpečný prostor. To, co se tu dělo, bylo součástí jedné velké noční můry. Při útěku jsem se musela někam zřítit a určitě ještě pořád ležím v bezvědomí v lese. Tohle se doopravdy neděje.

Musím se jen vzbudit.

Vzbudit.

Vzbudit.

Místo toho jsem však upadla do mdlob.

KAPITOLA 3

„Ááááááááá!“ Pronikavý jekot mi drásal hrdlo. „Áááá! Pryč! Pryč!“

Řvala jsem a mlátila kolem sebe jako vyšinitá, svíjela se, vzpouzela se a zoufale lapala po dechu.

Ozvala se rána, jako by práskly dveře. Něco mě popadlo za nadloktí a pevně stisklo. Přišlo mi ale, že tentokrát to je něco jiného než nápor pavouků, který na mě ještě před chvílí dotíral. Něco opravdovějšího, skutečnějšího... jako... lidské prsty, obemknuté kolem mých paží.

„Alice? Vše je v pořádku, slyšíš mě? Alice?“

Zoufale jsem se na ten pocit upnula a ze všech sil se snažila zůstat při vědomí, přestože mě hrůza svými lepkavě studenými prsty stahovala zpátky dolů.

„No tak. Uklidni se. Zhluboka dýchej.“

Jakoby skrz vat u ke mně pronikal něčí hlas. Lidský hlas. Zatlala jsem svaly a vzepjala se. Měla jsem přitom pocit, jako bych si musela prorážet cestu těžkým bahnem. Lapala jsem po dechu a konečně otevřela oči. Oslnilo mě pronikavé světlo. Zornice se mi stáhly tak prudce, až to zabořilo.

„Tak je to správně. Zhluboka dýchej, Alice,“ promluvil teplý hlas, a když jsem zvedla hlavu, hleděla jsem do kulaté, přátelsky vyhlížející tváře. Dotyčná na sobě měla uniformu zdravotní sestry a ustaraně si mě prohlížela.

„Kdo jste? Kde to jsem? Kde je kletba?“ Pohledem jsem zběsile těkala kolem dokola a chtěla se posadit, jenže sestřička mě zase jemně tiskla zpátky.

„Všechno je v pořádku, děvče. Já jsem sestra Bethany. Jsi v nemocnici Foxcroft Memorial, nevzpomínáš si? Měla jsi autonehodu a následně jsi během prohlídky omdlela. Teď jsi na lůžkovém oddělení.“

„Omdlela?“ Podívala jsem se na sebe a zjistila, že jsem navlečená v zeleno-bílém kostkovaném nemocničním úboru. Kolem zápěstí jsem měla tlustý obvaz a ležela jsem na neforemně velké posteli. Po kletbonoších ani stopy. Koutkem oka jsem zachytila zablýsknutí a prudce jsem sebou trhla, až postel pode mnou zavržala. Byla to však jen malá kapesní svítelna, kterou sestra Bethany vytáhla, aby zkontrolovala, jak mi reagují zornice.

„Viš, kde jsi?“ zeptala se mě jemně.

„Já... ano...“

Pohledem jsem bloumala kolem. Jednoznačně to byl nemocniční pokoj. Navíc ale působil poměrně zabydleně. V rohu stála povlečená postel, vedle ní visela prázdná kapačka. Na bílém, sterilním nočním stolku ležela hromádka knih, z nichž jsem většinu znala.

„Co se to tady děje? Vždyť tu ještě před chvílí byla... ta sestra! Kde je?“ Znovu jsem se prudce posadila a tentokrát jsem se nenechala položit zpátky.

„Sestra? Ach, ty myslíš sestru Cinnamon? Ta měla noční, zlatíčko, a už šla domů. Teď se o tebe budu starat já. Buď bez obav, nějak to zvládneme. Ze všeho nejdřív se uklidni a napij se. Pak dám vědět dr. Nightovi, že jsi vzhůru.“

Než jsem stačila zaprotestovat, vtiskla mi do ruky plný plastový kelímek. Zmateně jsem sledovala, jak z jeho okraje stéká kapka vysrážené vody. Co se to tu k čertu děje? Ještě před malou chvílí na mě kletba posílala svoje hordy a teď tohle! Že by jí to mezitím někdo rozmluvil? Vyrušila ji snad sestra Bethany, takže mě prostě nechala být, místo aby mě odvedla zpátky na herní pole?

Otrásla jsem se a ještě pořád jsem na sobě cítila dlouhé, pichlavé pavoučí nožky. Ať už to bylo jakkoliv, musela jsem odsud zmizet, než se kletba vrátí.

„Nemůžu... musím odejít. Hned!“ Odložila jsem kelímek s vodou a snažila se vysoukat z bílého prostěradla.

„Ne...“ spustila sestřička, ale pozdě. Infúzní jehla, kterou jsem měla zapíchnutou v paži, mnou trhla zpátky.

Projela mnou bodavá bolest, až jsem vykřikla. Jehla se musela zlomit, neboť jsem viděla, že se mi pod kůží něco stříbrně leskne a z odtržené kanyly kape na zem čirá tekutina.

„Ale ne, děvče, co to děláš? To hned musíme vyndat,“ hořekovala sestřička a hnala se ke mně.

V návalu paniky jsem se zvedla z postele, klopýtavě vyrazila vpřed, jediným trhnutím otevřela dveře – a srazila se s bílým lékařským pláštěm.

„Hopla! Zdravičko, mladá dámo, kam ten spěch?“

Dr. Night mě zadržel, zatímco sestra Bethany za námi brblala: „Ta dívka je naprosto dezorientovaná a vyděšená. Měli bychom jí dát něco na uklidnění, doktore.“

„Ne!“ vyhrkla jsem zhurta. Dr. Night povytáhl obočí.

„Nu, to bude záviset na tom, zda se jistá mladá dáma sama od sebe uklidní a vrátí se do postele, abych ji mohl prohlédnout.“ Teď už leda chybělo, aby mě poplácal po tváři.

Zostrla jsem na něj pohlédla. Hledala jsem známky kletby, spleť cévek v očích, strnulý pohled, neživé zornice. Rysy v jeho tváři však byly stále měkké, a navíc jsem z něj cítila tělesné teplo. Přede mnou stál člověk, tím jsem si byla celkem jistá. Odlepila jsem od něj oči a místo toho zkontrolovala všechny kouty. Zdálo se však, že až na Bethany, která si ještě pořád něco bručela pod vousy, panoval v pokoji klid. Dokonce ani po přikrývce se neproménádoval žádný kletbonoš.

Kolísající pulz se mi zklidnil alespoň do té míry, že se dr. Nightovi podařilo mě dostat pokojem zpátky do postele.

„Včera jsi nám ovšem nahnala pěkný strach, děvče moje.“

Jestli mi ještě jednou řekne *děvče moje*, narvu mu pěstí nos do mozku.

Byla to tak nenávistná myšlenka, že jsem hned vzápětí ztuhla a zatahla nehty do prostěradla. Nic takového by mě nikdy dřív nenapadlo. Herní pole mě změnilo, a sice ne k lepšímu, jak jsem si původně myslela.

Klid. Musím zůstat v klidu bez ohledu na to, jak moc mi dr. Night leze na nervy.

„Jsi silnější, než se zdáš, ale teď bys tu neměla pobíhat, jinak se nám zase složíš,“ napomenul mě, zatímco mi měřil pulz a stejně jako prve Bethany kontroloval reakce mých zornic.

Přinutila jsem se nehnutě sedět a komunikovat co neklidněji. „Je mi už mnohem líp. Chci, abyste mě propustili,“ ujišťovala jsem ho a snažila se přitom nevypadat jako blázen.

„Mno...“ povzdechl si dr. Night, popadl můj patientský spis a něco do něj naškrábal. „Jsem rád, že se cítíš lépe, ale myslím, že na propuštění si budeš muset ještě chvíli počkat.“

„Proč?“ vystartovala jsem, zatímco Bethany mě vzala za ruku a s mlasknutím zírala na spoušť, kterou napáchala jehla v ohbí lokte. Trhla jsem sebou, když jehlu vyťahovala ven. Pak mi místo vpichu přelepila silnou náplastí.

Dr. Night si mě naléhavě prohlížel a do jeho hlasu se přimísil nový podtón. Dosavadní blahosklonnost vystřídala vážnost, z níž se mi zjezily chloupky za krkem.

„Totiž, Alice, prověřili jsme si tě v našem systému a měla jsi pravdu: nemáš zdravotní pojištění.“

„Takže můžu jít?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože nejenže nemáš žádné pojištění, ale my o tvé osobě nenašli zhora nic. Přinejmenším nikoho, kdo by odpovídal tvému vzhledu a věku. Neexistuje žádný vyhovující záznam, žádný

rodný list nebo občanský průkaz, vůbec nic. Buď se jedná o chybu v našem systému, nebo jsi nám uvedla nesprávné jméno.“

Zarazil se a já polkla. V hlavě mi šrotovalo. „A to znamená přesně co?“

„To znamená, že si tě tu necháme tak dlouho, dokud se nám nepodaří ověřit si tvou totožnost.“

Někdo zatukal na dveře. Střelhubitě jsem k nim otočila hlavu.

„Ach, tomu říkám rychlost. Pojďte prosím dál, paní šerifko!“ zvolal dr. Night do otevřených dveří.

Zadrhl se mi dech a srdce klopýtlo, zatímco mi tělo zaplavovala touha i bodavý strach. Předě mnou nestál nikdo jiný než...

„Mami!“ vyklouzlo mi.

Zírala jsem na ni a do očí mi vyhrkly slzy. Byla to skutečně ona!

Krátké blond vlasy měla ovšem zastřižené do módního mikáda a z modrých očí jí sálalo takové štěstí a pohoda, jako jsem u ní vídala jen málokdy.

Díky vějířkům vrásek od smíchu vypadala mladší, než ve skutečnosti byla. Za ní stál její partner Kay. Oba na sobě měli uniformu a linula se z nich vůně kávy.

Asi jsem musela vydat nějaký podivný zvuk, jelikož na mě Kay i máma udiveně pohlédli. Zatímco si mě máma zkoumavě prohlížela, na zlomek vteřiny jí zornice zvláště strnuly, jako by mě vůbec neviděla.

„Mami!“ Sklouzla jsem z postele a zamířila k ní, a jako by se náhle uzavřela časová smyčka, máma zamžourala. Zornice se jí rozšířily a pak za sebou rázně zavřela dveře.

„Ahoj, já jsem foxcroftská šerifka a tohle je můj partner Kay Bellamy. Zavolal nás dr. Night. Ty jsi Alice?“ vyptávala se profesionálně.

Ty jsi Alice?

Zírala jsem své mámě do tváře, z níž sice vyzařovala přátelství, nikoliv však důvěrná vřelost. Žádná známka toho, že mě poznává. Nic. Zachvátila mě ledová hrůza.

„Mami,“ hlesla jsem znovu a cítila, jak se mi čirým vyčerpáním téměř podlamují kolena. Pálilo mě v nich a všechno mě bolelo.

Její hlas zněl měkce, jako by se snažila uklidnit divoké zvíře. „Hledáš svou matku?“ zeptala se a vyměnila si pohled s Kayem.

„Vážně se jmenuješ Alice, zlato?“ otázal se rovněž jemně Kay.

„A... ano,“ zaskuhrala jsem. Selhal mi hlas. Moje máma ke mně přistoupila a jemně mi položila ruku na rameno.

„Dobře, Alice, proč se neposadíš a nepovíš mi, co se stalo?“ zeptala se a usmála se na mě.

Jen jsem na ni civěla. Moje vlastní matka mě nepoznávala. Podlomila se mi kolena. Neměla jsem už sílu. Celé tělo se mi zkroutilo a bez předchozího varování jsem sklopila hlavu a začala dávit. Nevyšlo ze mě ale nic víc než sliny a ostrá žaludeční kyselina, která mě páčila v jícnu.

„Proboha!“ uslyšela jsem něčí hlas. Popadly mě dvě ruce, vtiskly mi do ruky mísu, do které jsem dál zvracela, a nasměrovaly mě zpátky na postel. „Zhluboka dýchej, zlatíčko. Ano, tak je to dobře.“

Bezmyšlenkovitě jsem reagovala na povely sestry Bethany. Roztřeseně jsem se přinutila nasát vzduch do plic, přestože mi začalo pronikavě zvonit v uších.

„Dýchej. Ano, správně. Tak je to dobře.“ Máma stála u mě a starostlivě mě poplácávala po zádech.

„Jsi v pořádku?“ uslyšela jsem Kayovu ustaranou otázku.

„Kromě otřesu mozku má také podlitiny a pohmožděnin, jaké obvykle vídáme u obětí týrání. Dosud jsme se o tom ale nebavili. Je možné, že utekla z domova,“ uvedl na objasněnou dr. Night.

„Mě nikdo netýrá!“ zařvala jsem a vzhledla tak prudce, až se mi v tu ránu zase udělalo mdlo.

„Nech hlavu dole,“ přísně mi nakázala máma.

Poslechla jsem ji a zírala jsem do mísy se svými plivanci. „Já jsem odnikud neutekla,“ zalhala jsem.

„Mohla bys nám ještě jednou říct svoje skutečné příjmení, abychom si tě mohli ověřit v systému?“ vyptával se Kay jako dokonale profesionální policista.

S divoce bušícím srdcem jsem zvedla oči. „Saltová,“ zašeptala jsem. Nevěděla jsem, jakou reakci čekám. Nejspíš, že její přátelsky odměřený pohled konečně vystřídá cosi jako záblesk poznání.

Jenže moje máma jen lehce pokrčila čelo. „Saltová? Nejsi náhodou příbuzná s Emerald Saltovou?“ pídila se.

„Ano! Ano, to je... moje babička,“ prohlásila jsem ulehčeně. Že by si už začínala vzpomínat? Pokud znala babičku Emerald, musela přece vědět i o mně, nebo snad ne?

Kay a máma si vyměnili výmluvné pohledy. Ovšem to, co následně poznamenal Kay, mi vyrazilo dech. „Nebydlí stará Saltová úplně sama v té velké vile v Podzimní ulici?“

„Bydlela,“ sdělila mu máma. „Pokud vím, měla mrtvici a od té doby žije v domově důchodců. Vila zůstala opuštěná.“ Pozorně si mě prohlížela.

„Neměla syna?“ vyptával se Kay dál.

Máma pokrčila rameny. „Ano, Luka Salta jsem ale od střední neviděla, a pokud vím, před pár lety zemřel.“ Mluvila o mém tátovi, svém manželovi, jako by to byl nějaký cizinec. Jako by za něj nikdy nebyla provdaná.

Cítila jsem, jak mi z tváře prchají poslední zbytky krve, a přišlo mi, jako bych měla v končetinách led.

„Luke Salt je... byl můj otec,“ pronesla jsem přesto tichým hlasem.

Matka a Kay si vyměnili pohled. „Nevěděla jsem, že měl Luke dceru. A ani Emerald nikdy nic o žádné vnučce nevykládala.“ Mámina skepse byla očividná.

„Prověřím to.“

Kay vydupal ven z místnosti a máma mi znovu podala kelímek s vodou. „Vypij to,“ nařídila mi.

Uchopila jsem kelímek do roztřesených prstů a lokla si. „Smím se t... vás na něco zeptat?“ zamumlala jsem mezi dvěma hlty.

„Samozřejmě.“ Máma se usmála.

„Nejmenujete se taky Saltová?“ zeptala jsem se opatrně.

„Já?“ Pohlédla na mě překvapeně a zároveň ustaraně. „Ne, já jsem šerifka Bellamyová.“ Poklepala si na jmenovku na své hrudi.

Následovala jsem očima pohyb její ruky a sevřela kelímek v prstech tak křečovitě, až z něj vyšpláchla voda. Bellamy bylo i Kayovo přijmení.

„Vážně jste mého otce znala jen ze střední?“ vyzvíдалa jsem od ní dál.

Bylo mi jedno, jak divně na ni ta otázka musela působit. Za každou cenu jsem musela zjistit, co se to tu děje. Pozvolna mi ale docházelo, že v tom má určité prsty kletba. Kdysi mi o tom vyprávěla Izolda a také Lark. Lidé ve Foxcroftu na nás hráče zapomínali. Bylo jen otázkou, kam až spleť výplodů kletby sahá. Které vzpomínky přesně vymazala a zda si je máma znovu vybaví, když budu prostě jen déle pobývat v její přítomnosti. V hlavě mi dunělo a můj pocit neskutečnosti zesílil a s ním i nutkání znovu se štípnout, abych zjistila, zda to všechno není jen sen.

„Luka Salta?“ Máma si mě prohlížela se zvláštním výrazem ve tváři, jako bych jí připadala tak trochu podivínská. „Bohužel o něm moc nevím.“ Omluvný úsměv jí prohloubil vějířky vrásek kolem očí. „Chodili jsme sice na stejnou střední školu, ale on byl dost samotářský a hned po maturitě se odstěhoval pryč. Víc toho nevím.“

Otevřela jsem ústa, ale jenom jsem vydechla. A pak to tu bylo zas. Pocit zpomalenosti v hlavě. Hučení v uších. Na okamžik mi připadalo, jako by se i čas poněkud zpomalil, mírně vybočil ze svých kolejí.

Mámina ústa se pohnula. Rty měla až příliš křiklavě rudé. Běhmo očí až příliš bodavé. Zato zornice měla rozpité, zcela v nich

chyběl výraz, jako když člověk přejede prsty po obrázku nakresleném křídou.

Zamžourala jsem. Kay se vrátil. Zapraskalo mi v uších a čas se opět vrátil na své místo. Znovu se odvíjel jako dokonalý film.

Kay na nás pohlédl s vážným výrazem ve tváři.

„Takže?“ Máma se narovнала.

„V systému jsem žádnou Alici Saltovou nenašel,“ řekl.

„Vůbec nic?“ vyzvíдалa dál máma.

„Jen jednu postarší dámu z Idaha.“

„Ale...“ zamumlala jsem zoufale.

Kay se poškrábal na hlavě. „Nemáš u sebe nějaký průkaz? Řidičák? Cokoliv?“

„N... ne,“ řekla jsem.

Máma na mě vrhla dlouhý pohled. „Kde máš věci, Alice? Přece toho musíš mít víc než jen uniformu.“

„Já... já nevím,“ zalhala jsem a ucítla, jak se mi nervozitou zvyšuje pulz. Všechna moje zavazadla ležela ještě pořád v Chesterfieldu, ale to jsem jim nemohla říct. Zavolali by tam, zeptali by se na mě a další věci... Věci, na které se ptát nesměli. Nemohla jsem jim tedy povědět dočista nic, a proto jsem se jen ztrápeně dívala a mlčela.

Máma si povzdechla a nakonec kývla. „Dobrá, díky, že sis na nás udělala čas, Alice. Tento týden tě ještě navštívíme, ale nejdřív si musíš odpočinout. Kdybys něco potřebovala, můžeš mi kdykoliv zavolat na okrsek.“

Její útlá, tak důvěrně známá ruka položila vedle mé postele vizitku. Civěla jsem na známé číslo. Všechny číslice jsem znala nazpaměť.

„Tak jo,“ vymáčkla jsem ze sebe.

Usmála se na mě a něco si o mně šuškala s dr. Nightem. Pak se za všemi zavřely dveře.

Zůstala jsem v pokoji sama a neměla nejmenší ponětí, co budu dělat.

KAPITOLA 4

Bethany se muselo nějak podařit podstrčit mi prášek na spaní, neboť mě smetla gigantická vlna únavy a neúprosně mě tlačila dolů, stále hlouběji do temnoty, až jsem nakonec přestala cokoliv cítit.

Nebyla jsem si jistá, co mě čeká. Sny? Vize? Záblesky minulosti? Zpráva od Madelyn nebo někoho jiného? Alespoň nějaké znamení, náznak toho, co se tu odehrává?

Nestalo se ale vůbec nic. Kolem panovala jen neproniknutelná černota. Všeobjímající nicota, v níž jsem se vznášela. Jediné, na co jsem se ještě tak zmohla, bylo naslouchat.

Připadalo mi, jako bych z velké dálky zaslechla nějaký zvuk. Rytmické cvakání a tření. Znělo to skoro, jako by se o sebe třely tucty, stovky hmyzích nožiček, když jsem se na to však pokusila soustředit, zvuk opět zmizel. Takže mi nezbývalo, než dál setr-
vávat v černotě a vyčkávat. Najednou mi přišlo, že slyším hlas, hluboký a měkký, a měla jsem pocit, jako by se na mě z temnoty upíraly něčí svítící oči. Do ucha mi zavrňel hlas.

„Copak tu děláš, služebníčku? Ty nevíš, že sny jsou nebezpečné? Jsou jako lepkavé pavučiny, v nichž kořist snadno uvízne. Čím hlouběji se do nich zatouláš, tím víc se do nich zapleteš. Vzbud' se, než bude pozdě, Alice. Vzbud' s...“

Prudce jsem otevřela oči. V uších mi zněla ozvěna.

Vzbud' se, Alice...

Tuhé nemocniční povlečení tiše šustilo, zatímco jsem se strnulou šíjí otáčela hlavu. Ležela jsem celá schoulená, jako bych se ve spánku snažila před něčím chránit. Podle hlubokých stínů, které dopadaly do pokoje úzkým oknem, muselo být pozdní odpoledne. Zakručení v břiše odvedlo mou pozornost od husí kůže, rozlézající se mi pomalu po páteři.

Se zamlženou hlavou jsem se posadila a uviděla vedle sebe tác s jídlem, které už mezitím vystydlo. Ležel tam také kousek čokoládového koláče. Zírala jsem na ten kousíček hnědého těsta a zděšeně se přistihla, že mi do očí vyhrkly slzy. Zatraceně, to se už ani nemůžu podívat na koláč, aniž bych si přitom okamžitě nevzpomněla na Izoldu a Jacksona? Vždycky jsem pomýšlela na útěk a věděla přitom, že to nebude jednoduché, a přesto mnou teď lomcovala samota tak zuřivě, jako bych postrádala část sebe. Jak jen mi mohl chybět Jackson a herní pole? To přece bylo úplně choré! Já byla chorá.

S nohama přitaženými k tělu jsem lapala po dechu a na nepatrnou chvíličku si přála, abych u sebe měla Jacksona a mohla pocítit jeho neotřesitelnou naději, aroganci a sílu.

Co by udělal on?

Co by na to všechno řekl?

Nejspíš abych nedělala fňuknu a sebrala se a dost možná další drзости, kterými mě vytácel tak, že jsem pokaždé měla sto chutí zakroutit mu krkem. Bože, jak ráda bych se s ním zas porafala!

Ten nával seblítosti mě rozzuřil tak, že jsem si setřela slzy, popadla koláč a zblajzla ho. Byl příšerně suchý, přesto jsem ho spolykala do posledního drobků a jeho moučnou chuť nakonec spláchla vodou ze sklenice rovněž připravené na tácu. Do nejmenšího detailu jsem cítila, jak mi sousta putují jícnem dolů, a přišlo mi to skutečně. Znovu jsem se štípla, ale jenom to zabolelo a já byla na stále stejném místě.

Pak můj pohled padl na dveře, které nebyly úplně dovřené. Úzkou skulinou jsem viděla do sterilně prázdné chodby. Otřela jsem

si ústa. Bylo mi jasné, že ještě dnes večer odsud musím zmizet. Celá záležitost, už tak dost komplikovaná, se ještě víc zkomplikovala tím, že teď po mně šla i máma. A v klidu mě nenechávalo ani pomýšlení na kletbu. Měla jsem pocit, jako by mě pozorovala ze tmy, jako by si se mnou pohrávala jako kočka s myší. Bylo načase, abych přišla na kloub tomu, co se tu děje, a proto jsem se musela dostat ven.

Nedůvěřivě jsem se rozhlédla. Opět jsem byla připojená na infúzi. Ve filmových trhácích je to vždycky tak, že si hrdinové jehlu prostě vyrvou a neohroženě se odpotácí pryč. Jelikož jsem si tenhle postup už jednou – a bez valného úspěchu – vyzkoušela, raději jsem opatrně zavíklala hadičkou a stáhla si z ruky celou náplast i s jehlou.

Nikde jsem neviděla svoje oblečení. Pravděpodobně ho vyhodili. Uniforma musela být tak umazaná od bláta a krve, že určitě sama dobrovolně odkráčela do kontejneru na odpad. Nevadí. Prostě se budu muset pokusit štipnout nějaký ohoz v jiném pokoji. V nemocniční košili bych se totiž moc daleko nedostala.

Jenže když jsem se napřímila, udělalo se mi zas mdlo.

„Ty to zvládneš, Alice,“ řekla jsem sama sobě. Ano, už to tak bylo – trpěla jsem samomluvou. S tím bych měla asi přestat, pokud jsem chtěla přesvědčit svět o svém duševním zdraví. Ještě jsem sama na sebe udělala grimasu a pak jsem se došátrala ke dveřím a vykoukla ven.

Vyplížila jsem se na chodbu, kde bylo cítit dezinfekci a slyšet pípání přístrojů. Ze stropu poblikávalo pronikavé světlo. Chodbu lemovaly desítky dveří, některé otevřené. Těmi jsem tu a tam zahlédla čile poletovat zaneprázdněné sestřičky. Kdesi zazvonil telefon. Vše působilo normálně. Dobrá. Takže kudy ven?

Po krátké úvaze jsem zabočila doleva. Vedle mě se otevřely dveře a já se křečovitě usmála na sestřičku, která se hnala kolem mě. Snad mě nešoupne rovnou zpátky do pokoje.

Naštěstí ji to ani nenapadlo. Jen na mě vrhla letmý pohled a šla dál. Dveře za ní zůstaly pootevřené, a jelikož jsem akorát stála opřená vedle nich, mohla jsem nahlédnout dovnitř. Pokoj vypadal prakticky stejně jako můj. Podle všeho měl dotyčný pacient zrovna návštěvu. Před postelí stál mladík s havraními vlasy a červenou školní mikinou. Na zádech měl číslo 3 a logo Foxcroftské střední. Vedle něj stály dvě dívky, které musely být zhruba v mém věku.

Už jsem se chystala jít dál, když vtom jedna z dívek zavzlykala. „Ach, Jacku, co budeme dělat, pokud se neprobere?“

Zvuk jejího hlasu mi projel až do morku kostí. Zarazila jsem se uprostřed pohybu, rychle otočila hlavu a začala si zkoumavě prohlížet tmavovlasou dívku. Ta zvedla hlavu a já uviděla důvěrně známé tmavé oči. Zježily se mi úplně všechny chloupky za krkem a do studených prstů na nohou jsem dostala křeč.

Jak se to mohlo stát?

Co tady dělá Izolda?

Ruku měla ovinutou okolo světlolasé dívky, uplakané jako hromádka neštěstí.

„Ššt...“ zamumlala a přitiskla si dívku ještě pevněji k sobě.

„Jestli teď řekneš, že všechno bude zas dobré, tak ti zakrou-tím krkem, Izy. Nic nebude zas dobré. Vždyť se na něj podívej,“ vyrazila ze sebe světloláska. I ona zvedla hlavu a já sebou trhla tak prudce, až mi ujela stěna pod rukama.

„Regíno?“ uklouzlo mi.

Obě dívky otočily hlavu.

Mladík v mikině s emblémy mé staré školy vzhlédl. Paprsek světla mu ozářil zlatohnědou tvář, z níž se na mě udiveně zadívaly tmavé oči.

„Jacksoně?“ zasupěla jsem.

Naše pohledy prolétly místností a potkaly se. Rázem se mi obrátil žaludek, zasvrbělo mě na kůži a na jazyku jsem ucítila chuť čokolády. Byl to on... ale zároveň nebyl. Vlasy měl o něco kratší. Nesplývaly mu ve vlnách k širokým ramenům, nýbrž je

měl zastřížené, takže se mu pár kadeří kroutilo kolem uší. Nad levým obočím měl bílou náplast a část jeho obličeje od oka až po bradu byla modře, fialově a červeně nateklá. Pravou ruku měl v sádře.

Zírali jsme na sebe. Na krátký okamžik se mu rozšířily zornice, pak ale pokrčil čelo.

„Kdo...“ začal.

„Co tady k čertu děláš?“ vyrazila jsem ze sebe a vklopýtala do místnosti.

Všichni přítomní zkoprněli, jako by se k nim přiřítíl nějaký cvok.

„Jak ses dostal ven z herního pole?“ A jak to, že má na sobě mikinu foxcroftského fotbalového týmu? Nechtěla jsem to na něj však takhle úsečně vyhrknout, a tak jsem se radši nezeptala, i když mě tou mikinou neskutečně dráždil.

Jackson na mě zíral a pak nejistě pohlédl na Izoldu a Regínu. No ano, to, že měl po mém boku Regínu a ani jeden z nich se nepokoušel tomu druhému vyškrábat oči, mě dráždilo ještě víc než jeho mikina.

„Ehm... my se známe?“ otázal se Jackson s lehce francouzským, cajunským přízvukem.

„Cože?“ Zírala jsem na něj. „Izy! Regíno! Proč... co se to tu děje? Jak jste se dostali z herního pole?“

Dívky si vyměnily zneklidněný pohled.

„Kdo to k čertu je? A jak to, že zná naše jména?“ zeptala se Regína téměř pohoršeně. Každopádně pohled, jímž si mě měřila, pohoršený byl.

„To ne,“ zaskučela jsem a měla pocit, jako když mi znovu mizí zem pod nohama. Že by se mi snad zase něco zdálo?

Probud' se, Alice!

Jenže bohužel už jsem vzhůru byla.

S pocitem neskutečnosti jsem došla k Jacksonovi a silně ho štípla do nadloktí.

„Hele, pracky pryč!“ Jackson uškubl tak prudce, až obě dívky polekaně vyjekly.

„Utekla jsi z blázince? Haló? Může nám někdo pomoci?“ běsnila Regina a já mezitím zírala na ruku, kterou jsem právě štípla Jacksona. Pod prsty jsem rozhodně cítila pevnou kůži a silné svaly. Žádný sen by takhle realistický nebyl.

Vzhlédla jsem k němu. „Neříkej mi prosím, že i vy jste na mě zapomněli. Vy přece víte, kdo jsem. To jsem já, Alice!“

Všichni tři si mezi sebou vyměnili bezradné pohledy.

„Vy víte, kdo jsem,“ trvala jsem si na svém a uchopila Jacksona za ruku.

Prohlížel si mě s podrážděným výrazem v očích, do nějž se vzápětí přimísilo také odmítání. Situace mu byla zjevně nepříjemná.

„Poslyš, blončko,“ zamumlal obezřetně a vytrhl se mi z ruky. *Blončko?* „S někým si nás pleteš. Neznáme tě a popravdě nám tu zrovna překážíš. Přišli jsme jen navštívit kamaráda.“

„Kamaráda?“ zopakovala jsem po něm a v děsivé předtuše obrátila oči k posteli.

Zkoprněla jsem. Připojený na desítky hadiček a pod kyslíkovou maskou tam neležel nikdo jiný než Vincent Chesterfield. Vlasy měl tak světlé, že mu takřka splývaly s polštářem, a jeho obličej byl podobně oteklý a rozbitý jako ten Jacksonův. Jeho hrudník se jen s námahou zvedal a zase klesal, zatímco se místností rozléhalo pípání monitoru.

Trhla jsem sebou. „Co tady dělá Vincent?“ zeptala jsem se skuhravě.

„Odkud znáš mého nejlepšího kamaráda?“ odpověděl Jackson příkrou otázkou.

Nejlepšího kamaráda? Zírali jsme na sebe a zjevně si oba o tom druhém mysleli, že mu šplouchá na maják.

„Nejspíš ho zná ze školy,“ nadhodila mírně Izy. Soucitně na mě pohlédla a jemně Jacksonovi sáhla na napjatá ramena.

„Tu jsem tam ještě nikdy neviděla. Neřekla bych, že chodí do Foxcroftu,“ namítla Regína a i ona si mě kriticky prohlížela.

Otevřela jsem ústa, když vtom se rozlétly dveře a vešla Bethany.

„Tak co je to tu za povyk?“ pronesla, ještě než mě zachytila strohým pohledem. „Ale ale, myslím, že ty na tenhle pokoj nepatříš,“ prohlásila neúprosně.

„To skutečně ne,“ poznamenal Jackson zjevně ulehčeně.

„Ach bóže, holka nešťastná. Zrovna jsme se po tobě sháněli. Nemůžeš prostě jen tak zmizet. A už vůbec ne, jen co se probeřeš,“ přísně mě poučovala ošetřovatelka a strkala mě pokojem směrem ke dveřím. Byla větší a podstatně silnější než já, přesto když jsme mýjely Jacksona, popadla jsem ho za ruku.

„Podívej se na mě! Musíš si mě pamatovat! Určitě za to může kletba, tím si jsem jistá. Ty víš, kdo jsem!“

Jackson na mě zíral a já v jeho očích viděla svůj odraz. Byla jsem bledá jako duch. Vtom se mu v zornicích znovu objevil onen zastřený výraz, jako by mu někdo vymazal veškeré emoce.

„Jsi to vážně ty, Jacku?“ slyšela jsem svůj vlastní šepot.

Zamžoural a zamlžený výraz zmizel. Prudce se ode mě odtrhl a zároveň si sáhl na ruku, jako by chtěl můj dotek setřít.

„Netuším, co ti to straší ve věži, ale drž se ode mě dál,“ pronesl tiše.

Škubla jsem sebou. Zaťal bradu a odvrátil pohled. Izolda ho opět pohladila po zádech a něco mu pošeptala.

„Izy...“ spustila jsem, ale sestřička mě prakticky vyvlekla z pokoje ven.

Po podlaze hlasitě pleskaly moje bosé nohy, zatímco mi hlavou stále dokola kroužila jedna a ta samá otázka: co se to tu k čertu děje?

KAPITOLA 5

Do mého pokoje se pozvolna vplížila temná noc. Hodiny na zdi tikaly příliš nahlas a dotěrně. Do žíly mi ukapávala tekutina.

Tik.

Kap.

Tik.

Kap.

Tik.

Kap.

Upřela jsem pohled na infúzi. V uplynulých hodinách jsem zaznamenala střídání směn. Druhá sestřička mě opět připojila k té pitomé infúzi a zabalila mě do příkrývky tak těsně, že jsem si připadala jako ve svěrací kazajce.

Kletba se znovu neukázala. Nebo o sobě přinejmenším nedávala znát.

Tik.

Kap.

Bylo krátce před půlnocí. Spletla jsem si vlasy do copu a počkala, až noční sestra dokončí pochůzku. Zatím to šlo dobře. Moje zaječí úmysly aktuálně upozadila nová mise pod názvem: „Co se to tu krucipísek děje?“ Roha můžu vzít až potom, co si promluvíím s Vincentem. A ačkoliv se mi naprosto přičilo být spolu s bílým králem v jedné místnosti, momentálně představoval můj jediný záchytný bod.

Bylo už dávno po návštěvách. Ještě jednou – asi hodinu poté, co mě sopcící sestra Bethany vyexpedovala zpátky do mého pokoje – jsem zahlédla Jacksona, Izy a Regínu, když zrovna nastupovali do auta a odjížděli pryč. Regína a Izy se tulily hlavami k sobě, jako by byly nejlepší kamarádky pod sluncem.

Tiše jsem se posadila a začala vrkat s infúzí. Syčivě jsem ze sebe vypustila zadržovaný dech a sklouzla přes pelest postele na zem. Teď už jsem jen potřebovala nějaké oblečení a především boty.

Světlo na chodbě bylo ztlumené. Zašilhala jsem všemi směry, než jsem se rozběhla a slídivě nahlédla do několika pokojů. Pak jsem konečně narazila na jeden, kde přehozené přes židli visely tepláky a svetr s kapucí. Vedle navíc ležely tenisky zhruba v mé velikosti. Bingo! Cokoliv bylo lepší, než abych tu pobíhala polonahá.

Spěšně jsem si všechno natáhla a pak jsem vyklouzla zase ven na chodbu a zamířila rovnou do Vincentova pokoje. I tady byla tma, jen mdlé měsíční světlo sem dopadalo oknem, které někdo nechal malinko pootevřené, aby do vydýchané místnosti vpustil příjemný, chladný vánek.

Nemocnice Foxcroft Memorial se nacházela za městem. Jediná silnice, která sem z města vedla, se táhla jako temná stuha dole pod námi. Na horizontu se zubatě a ponuře rýsoval sousední les.

Měsíční svit jemně osvětloval pokoj. Přistoupila jsem k Vincentově posteli a prohlížela si chesterfieldského bílého krále. Ještě pořád byl připojený na všemožné kabely a hadičky a tvrdě spal. Zajela jsem očima k pacientskému spisu v deskách připevněných k okraji postele a začala jsem si v něm listovat.

Anamnéza:

Vincent Chesterfield

Nar.: 21. 12. 2001

Výška: 185 cm

Váha: 70 kg

Krevní skupina: 0-

Pojištění: ano

Appendicitida: appendix vyoperován

Fraktura pravé klíční kosti

Fraktura pravého zápěstí

Lacerace čela a rtů

Distenze v oblasti ramene (deltové svaly)

Jiné: stará řezná poranění neznámého původu – předpokládaná příčina: tělesné násilí, dosud nepotvrzeno, pokud možno dotázat se rodinných příslušníků

Diagnóza:

Kóma v důsledku potyčky, traumatické poranění mozku, hematomy v oblasti hlavy a hrudníku, řezné poranění v horní části hrudníku, ostatní nálezy nezávažné

Terapie:

Udržování životních funkcí, umělá výživa

Kousla jsem se do rtu a vzhlédla. Té odborné hatmatilce jsem moc nerozuměla, ale zdálo se, že Vincent už i dřív pobýval v nemocnici se zlomeninami a natrženými svaly. Lékař patrně uhodl také původ jeho zranění. O tom, jak ho otec, ředitel Chesterfield, týral, mi Vincent kdysi vyprávěl s takovou hrůzou v očích a hlavně byl v téhle věci tak skoupý na slovo, že jsem se v tom tehdy raději víc nešťourala, nicméně i to málo stačilo. Teď tu ale údajně ležel kvůli nějaké potyčce.

Pomalů jsem zasunula papíry zpátky a přistoupila blíž. Váhavě jsem pozorovala jeho krásný obličej. Jak tu tak ležel, působil křehce, jako by byl ze skla. Dotknout se ho mi přišlo zároveň správné i nesprávné, ostatně jako spousta dalších věcí týkajících se Vincenta Chesterfielda. Přesto jsem to udělala a vyhrnula mu

košili pyžama nahoru. Místo, kde jsem ho poranila, měl skutečně zakryté bílým obvazem. Kromě toho měl hrudník posetý velkými, dost bolestivě vyhlížejícími modřinami. Jeho kůže byla na dotek chladná.

Pustila jsem ho a lehce ho plácla po tváři. „Vincente, probud se,“ zašeptala jsem.

Ani se nepohnul.

„Vincente! Prosím tě, probud se!“ naléhala jsem.

Jen monitor pípál dál.

„Vincente, no tak. Potkala jsem se s kletbou. Musíme zjistit, co se tu děje. A hlavně musíme zmizet, ještě než se vrátí,“ objasňovala jsem mu hlasitěji, když vtom se na chodbě rozsvítilo.

Dolehlo ke mně hlasité volání, až to se mnou trhlo. Noční sestra si musela všimnout, že jsem se vypařila. Zaslechla jsem dusot a začala Vincentem trást.

Samou frustrací mě v očích začaly pálit slzy. Rychle jsem si je otřela. „Prosím! Nevím, co mám dělat,“ vyhrkla jsem.

V tu ránu někdo rozrazil dveře. Ošetřovatel na mě upíral oči a já mu pohled opětovala jako srna ve světle reflektorů.

„Mám ji!“ zvolal a nedbal na to, že zběsile kroutil hlavou.

Pozpátku jsem klopýtala od něj dál a zoufale se rozhlížela.

„Jenom klid, Alice, prostě se jen vrátíš na svůj pokoj,“ domlouval mi ošetřovatel.

V obranném gestu jsem zvedla ruce a prchla k okenní římse. „Mír,“ zaskuhrala jsem v panice. *Mír?* V duchu jsem sama nad sebou protočila panenky.

„Pojď zpátky, Alice. Ještě na tom nejsi úplně dobře, musíš do postele,“ dožadoval se ošetřovatel.

„Já...“ Polkla jsem, napjatě se ohlédla za sebe a zjistila, že se nacházíme ve druhém patře. Na skok to sice bylo vysoko, nicméně ne nemožné.

„Pojď ke mně, Alice!“ vykřikl ošetřovatel, kterému se v hlavě zjevně rozblýkaly všechny kontrolky.

„Pardon, ale já tu nemůžu zůstat,“ oznámila jsem mu, vylezla na římsu a vyskočila z okna ven.

Ošetřovatel za mnou ještě něco vyděšeně volal, jenomže já už fičela dolů jako mokrý pytel a tvrdě se rozplácla na zemi.

„Hej!“ zavolal za mnou.

„Au!“ V uších mi pronikavě zvonilo.

Se supěním jsem se převalila na záda a uviděla, jak na mě shora civí ošetřovatelův sinalý obličej.

„Nehýbej se, Alice, dojdeme pro tebe!“

Vyškrábala jsem se na nohy a rozběhla se... nebo lépe řečeno rozbelhala se. Konkrétně se jednalo o jakousi belhavou formu běhu. Hlavně ale, že jsem byla venku – jedno jak.

Zoufale jsem do plic nasála čerstvý vzduch a horečně uvažovala, co dál.

Schovat se a počkat, dokud nebude vzduch čistý?

A pak?

V tuhle chvíli nabrala situace nečekané obrátky. Původně jsem sice chtěla najít služebníka, jenomže teď jsem musela ze všeho nejdřív zjistit, co se to tu krucipísek děje. Momentálně jsem totiž měla pocit, jako bych přicházela o rozum. Při pohledu na les mi naskočila husí kůže. Jackson, Izy, Regína a Vincent z nepochopitelných důvodů opustili herní pole, a co se mé osoby týkalo, utrpěli stejně jako moje máma – a jak jsem předpokládala, i zbytek Foxcroftu – ztrátu paměti. Co ale bylo s ostatními hráči, když oba králové i dámy zmizeli z herního pole? Co se událo za dobu, kterou jsem strávila v nemocnici? Tohle všechno přece bylo přitažené za vlasy!

Původně jsem se snažila dostat pryč z lesa, a přesto jsem teď zamířila právě tam. Internáty představovaly jediné místo, kde jsem momentálně mohla doufat, že dostanu nějaké odpovědi.

Ke zdi jsem to měla necelých pět kilometrů. To se dalo zvládnout i ve stavu, v jakém jsem byla, za předpokladu, že budu dost rychlá a dostanu se tam, ještě než mě chytí zaměstnanci nemocnice.

Už po krátké chvíli jsem se přistihla, že nestačím s dechem, ale nemohla jsem se zastavit. Měla jsem pocit, jako by se mi na nohy lepil cement a brzdil každý můj krok. Paty jsem měla navíc rozedřené od bot, protože jsem v nich neměla ponožky. Přesto jsem šla co nejrychleji dál, mimo silnici vysokou trávou, tančící ve větru. Stromy tiše šuměly, cvrčci cvrkali. Nade mnou svítily hvězdy. Třpytily se a jiskřily na temné nebeské klenbě, jako by vše bylo normální. Svět se točil dál, to jenom já jako bych uvázla na místě.

Po době, která mi připadala jako věčnost, jsem začala stoupat strmě vzhůru a les zhoustl. Už tam budu. Se supěním jsem se opřela o kmen stromu, jehož vrásčitá kůra se mi drolila mezi prsty, a popadala jsem dech. Po celém těle mi stékal pot a oblečení se mi doslova lepilo na kůži.

„No tak, Alice, ty to dokážeš. Tam nahoře už musí být zeď,“ domlouvala jsem sama sobě, jenže moje nohy ne a ne se pohnout. Jen se třáslы, zatímco jsem zírala do tmavého lesa. Skutečně jsem chtěla zpátky?

V tu chvíli jsem uslyšela pronikavý jekot policejní sirény. Prudce jsem otočila hlavu a uviděla ještě pořád vzdálené, ovšem rychle se přibližující modré světlo majáku. Máma! Museli jí zavolat z nemocnice. Nejspíš z bezpečnostních kamer před nemocnicí zjistili, kterým směrem jsem se dala, a došli k závěru, že prchám na místo, kde mě našli po nehodě.

Doprčic!

Přestala jsem přemlouvat nohy a prostě je rovnou přinutila k běhu, ačkoliv jsem se už cítila na pokraji sil. Pět kilometrů nezní jako moc, ale pěší chůzí je to pěkná dálka. Prodírala jsem se stále hlouběji do houštin. Ševelící koruny stromů se všude kolem neprostupně uzavřely a rázem bylo ticho a tma. Pohlcovaly dokonce i měsíční světlo, které sem až dosud spoře prosvítalo, takže jsem teď už skoro nic neviděla.

Převislá větev mě šlehla přímo do obličeje a rozškrábla mi tvář. Co bych dala za noční vidění jezdce nebo za sílu a výdrž střelce.

Kdo by si byl pomyslel, že se mi jednou bude stýskat po tom, že nejsem figurkou? Syčivě jsem nasála vzduch, sehnula se a vzápětí zakopla o něco tvrdého na zemi.

„Alice? Jsi tu?“

Tmou se ke mně nesl mámin důvěrně známý hlas. Ztuhla jsem, zatajila dech a nastražila uši jako divoká zvěř v obavě, že bude co nevidět roztrhána na kusy.

„Alice, to jsem já, šerifka Bellamyová! Prosím vrať se!“ zavolala.

Vtom se rozzářil kužel světla a poskakoval po lesní půdě kousek ode mě. Pomalu jsem se zas postavila na nohy a plížila se dál.

„Alice!“ K máminým výkřikům se přimísil hluboký, mužský hlas. Kay.

Oba mě stále dokola volali. Měla jsem stažené hrdlo. Byla jsem na konci svých sil a měla sto chutí to prostě vzdát a jít k nim. Třeba jsem doopravdy blázen. Třeba bylo všechno, co se mi doposavad stalo, pouhým výplodem chorého mozku.

Jak by to bylo jednoduché, jaká by to byla úleva, kdybych břemeno toho, že jsem figurkou, mohla prostě hodit za hlavu, jako by se jednalo o pouhý zlý sen. Jak by to bylo jednoduché... Právě v tom ale vězel klíčový moment: bylo to *až moc* jednoduché. To, co jsem prožila nahoře v internátech, bylo příliš reálné na to, aby se mohlo jednat o pouhý přelud. Ať se tu právě dělo cokoli, nebylo to skutečné. Musela jsem se dostat zpátky do svého světa.

Proto jsem se belhala dál. Ignorovala jsem volání, které se mě snažilo zadržet, a vcházela jsem hlouběji do lesa, jenž mě pohlcoval jako nenasytý chřtán. Se supěním jsem se rozhlédla. Tady někde musela být zeď. Vlastně jsem už dávno musela projít kolem ní, připadalo mi, že lesem bloudím už celou věčnost. Avšak jediné, co se kolem mě rozprostíralo, byly němé, vrásčité kmeny starých stromů.

Udělala jsem ještě krok a pak další a konečně zahlédla, že se přede mnou cosi leskne. Stromy prořídly a já ucítila, jak se mi do

žil vlévá čistý adrenalin. Šla jsem dál a uslyšela tiché šplouchání. Náhle mě v botách zastudilo mokro. V prasklých puchýřích na patách mi zaškubalo a začalo pálit. Překvapeně jsem se zastavila a zahleděla se na světlinu, která se přede mnou otevřela.

Stála jsem v bahně na břehu jezera. Voda byla téměř tak tmavá jako sama noc. Na hladinu dopadalo ničím nezkalené světlo měsíce a jasně vykreslovalo každou vlnu, dorážející v záplavě stříbřitě pěny na břeh. Do uší se mi dralo tiché šplouchání. To jezero jsem znala. Na herním poli bylo jedno jediné, a to patřilo k St. Burringtonu.

Adrenalin v mých žilách polevil a ustoupil něčemu jinému. Něčemu ohavnému, co mi vylézalo z žaludku a dralo se vzhůru do hrdla, kde mi pozvolna zaškrcovalo přívod vzduchu. Podlomila se mi roztřesená kolena a spadla jsem do vody. Nohy mi obemknul mokrá chlad, který jsem cítila až v kostech.

Jezero jednoznačně patřilo k St. Burringtonu, ovšem budova tu nebyla. Po majestátním zámku nebylo ani stopy.

Rozjektaly se mi zuby, zatímco mě zaplavoval zdrcující pocit. Bylo to zoufalství. Pokud neexistují internáty, co je tedy vlastně skutečné, a co ne? Zoufalství mě celou pohlcovalo a tam, kde dosud panovala pevná odhodlanost, teď zela naprostá prázdnota. Nebylo přece jen možné, že to všechno byly pouhé halucinace? Co když Alice Saltová nebyla vůbec žádná figurka, ale prostě jen cvok?

A tak mě máma a Kay konečně našli. Uprostřed lesa. Promáčenou a roztřesenou. Nic neřekli. Nenaadávali. Jen mě zabalili do deky a odvezli zpátky do nemocnice.

KAPITOLA 6

O čtyři týdny později

„Připravená na první školní den?“

Máma... nebo vlastně šerifka Bellamyová, jak jsem jí teď říkala, mi přisunula šálek kávy, zatímco jsem dojídala nedopečený toust.

Čtyři týdny.

Čtyři týdny jsem tvrdla ve Foxcroftu. Nejdřív mě zadržovali v nemocnici, dokud se nevyjasnily dvě věci: zaprvé že o mně nebylo sebemenší zmínky v evidenci. Neexistovala jsem. A zadruhé měla babička Emerald už tak pokročilou demenci, že mluvila jen stěží, takže nemohla vyvrátit ani potvrdit, zda jsem skutečně její vnučka, jak jsem já dál tvrdila.

Byla jsem cizinkou bez minulosti. Nikdo pořádně nevěděl, co si se mnou počít. A ze všech nejmíň já sama. Poté, co jsem nenašla St. Burrington ani Chesterfield, jsem už nevěděla vůbec nic kromě toho, že nejsem blázen. Téhle myšlenky jsem se chytala jako tonoucí stébła.

Od té doby jsem byla každou noc vzhůru a vyvolávala si v paměti vše, co se za poslední měsíce na herním poli událo. Vůni Izoldiných koláčů, Jackův temný, hrdelní smích rozechvívající mé uši. Dokonce i Vincentovy doteky. Usilovně jsem se snažila udržovat vzpomínky ve svém nitru při životě jako plamen. Herní pole jsem si nevymyslela! Toho jsem se pevně držela. I když si na mě

nikdo nevzpomínal. Věděla jsem, kdo jsem. Já na to přijdu, jak to ta kletba nastražila. Celou dobu jsem doufala, že najdu nějaké vodítko, kam kletba zmizela, a stále jsem očekávala, že se s ní zase někdy potkám. To se však nestalo.

Nějakou dobu se diskutovalo o tom, zda mě nepřesunou do Augusty, hlavního města Maine, já si ale trvala na svém. Nic a nikdo mě z Foxcroftu nedostane. Jelikož však ve Foxcroftu neměli žádný internát ani asistované bydlení, ujala se mě jediná osoba, která se za mě cítila odpovědná. Ironií osudu to byla máma... tedy pardon, šerifka Bellamyová.

Šerifka Bellamyová mě dosud natolik izolovala od okolního světa, že dnes to byl prakticky první den, kdy jsem měla zas doopravdy vyjít mezi normální lidi. Jacksona, Izoldu a Regínu jsem za celou tu dobu viděla jen jednou, když vystoupili před nemocnicí z parádního černého sportovního vozu. Stála jsem u okna ve svém pokoji a plná nadějí jim zamávala. Jackson na mě zpřímá pohledl a v tmavých očích se mu mihl nejistý výraz, než bez jakékoliv další reakce zmizel uvnitř budovy.

Pak už jsem se z okna nepodívala a zároveň se za svou zbabělost styděla. Zbýval už jen Vincent, a ten byl stále v kómatu. Tudíž mu chudákovi nebylo zrovna do řeči.

Tak tedy... Po propuštění z nemocnice jsem byla oficiálně sirotkem. Sice se mi podařilo odvrátit převoz do Augusty a získat tím pár týdnů k dobru, to ale neznamenal, že by otázka, kde nakonec skončím, byla smetená ze stolu. Jenže stát byl pomalý a péče o děti, které propadly úředním sítím, naprosto hrozná. To, co pro jiné mladé lidi představovalo katastrofu, se mně v tomhle případě výjimečně hodilo. Dokud jsem neměla žádnou oficiální adresu, bydlela jsem u šerifky Bellamyové a Kaye. Takovéto přechodné řešení ve mně vyvolávalo jak tíseň a smutek, tak úlevu, neboť i když máma ani Kay neodpovídali přesně tomu, jak jsem si je pamatovala, stále to byli oni. Jednak tu byl mámin smích, vůně kávy a Kayův decentně morbidní humor. A také donuty se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Noční partie: Boj o své srdce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.